



Λυχνία

ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Η ΠΡΟΣΔΟΚΙΑ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

Επατριάρχης Ἰακώβ συναισθανόμενος τὸ τέλος του κάλεσε κοντά του τοὺς δώδεκα γιούς του. «Συναχθῆτε γύρω μου, εἶπε, γιὰ νὰ σᾶς ἀναγγεῖλω τί πρόκειται νὰ σᾶς συμβεῖ μέχρι τὸ τέλος τοῦ κόσμου». Ἀφοῦ συγκεντρώθηκαν ὅλοι, ἄρχισε ἀπὸ τὸν μεγαλύτερο, τὸν Ρουβήν, νὰ τοὺς εὐλογεῖ καὶ νὰ προφητεύει μὲ τὸν φωτισμὸ τοῦ Θεοῦ τὰ μέλλοντα.

Ἰδιαίτερη εὐλογία ἔδωσε στὸν τέταρτο γιό του, τὸν Ἰούδα: «Ἰούδα, θὰ σὲ ὑμνήσουν οἱ ἀδελφοί σου. Ἡ δύναμή σου θὰ εἶναι ἰσχυρὴ πάνω στοὺς ἐχθρούς σου. Οἱ ἀπόγονοι τοῦ πατέρα σου θὰ σὲ προσκυνήσουν. Εἶσαι σκύμνος λέοντα (νεαρὸ λιοντάρι), Ἰούδα. Ἀπὸ βλαστὸ φύτρωσες, γιέ μου. Ξάπλωσες καὶ κοιμήθηκες, ὅπως κοιμάται ὁ λέοντας καὶ ὁ σκύμνος. Ποιὸς τολμᾷ νὰ τὸν πλησιάσει γιὰ νὰ τὸν ξυπνήσει; Δὲν θὰ λείψει ἄρχοντας ἀπὸ τῆ φυλῆ τοῦ Ἰούδα καὶ ἀρχηγὸς ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους του, ὥσπου νὰ ἔλθει ἐκεῖνος στὸν ὁποῖο ἀπόκεινται (ὄλες) οἱ ἐξουσίες καὶ αὐτὸς θὰ εἶναι ἡ προσδοκία τῶν ἐθνῶν» (Γεν. 49, 1-10).

Μὲ τὰ λόγια του αὐτὰ ὁ Ἰακώβ προφητεύει ὀλοκάθαρα τὴν προέλευση τοῦ Μεσσία ἀπὸ τῆ φυλῆ τοῦ Ἰούδα. Κλάδοι τοῦ γενεαλογικοῦ του δένδρου ἦταν οἱ κατὰ σάρκα πρόγονοι τοῦ Χριστοῦ, μὲ ἐξέχοντα τὸν ἐκλεκτὸ τοῦ Θεοῦ βασιλιὰ Δαυΐδ. Ἔτσι λοιπὸν «ἄρχων καὶ ἡγούμενος» δὲν ἔλειψαν ποτὲ ἀπὸ τῆ φυλῆ τοῦ Ἰούδα, μέχρις ὅτου ἦλθε ὁ Χριστός, γιὰ τὸν ὁποῖο μιλοῦσαν ὄ-

λες οἱ προφητεῖες καὶ ὁ ὁποῖος ἦταν ἡ ἐλπίδα καὶ ἡ προσδοκία ὅλων τῶν ἐθνῶν.

Μόνο κατὰ τὸν καιρὸ «τῆς ἐπὶ γῆς παρουσίας» του, ὅταν ἦλθε πλέον νὰ γεννηθεῖ ὡς «Θεὸς ἰσχυρός, ἐξουσιαστής, ἀρχὼν εἰρήνης, πατὴρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος», ὁ Χριστὸς (Ἦσ. 9, 6), ἔλειψαν ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους οἱ ἄρχοντες καὶ βασιλευσε τότε ὁ Ἡρώδης, Ἰδουμαῖος τὴν καταγωγὴ καὶ ὄχι Ἰουδαῖος, ἀπὸ τὴν Ἀσκάλωνα τῆς Παλαιστίνης.

Στὴν ἐκπλήρωση τῆς προφητείας τοῦ Ἰακώβ ἀναφέρεται τὸ ἀ' τροπάριο τῆς δ' ὠδῆς τοῦ ἀ' κανόνα τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ («Ὅν πάλαι προεῖπεν Ἰακώβ»): «Ἐξανέτειλες, Χριστέ, ἀπὸ τῆ φυλῆ τοῦ Ἰούδα, σὺ γιὰ τὸν ὁποῖο προφήτευσε τὸν παλαιὸ καιρὸ ὁ Ἰακώβ, ὅτι πρόκειται νὰ γίνεις ἡ «ἀπεκδοχή», ἡ ἐλπίδα δηλαδὴ καὶ προσδοκία ὅλων τῶν (εἰδωλολατρικῶν) ἐθνῶν».

Ὁ Ἰούδας ἀξιώθηκε, μετὰ τὸν πατέρα του Ἰακώβ, νὰ γίνῃ ἡ ρίζα ἀπ' τὴν ὁποία ἀνέτειλε σὰν ἄνθος ὁ Χριστός. Δὲν ἔλαβαν ὅλοι οἱ γιοὶ τοῦ Ἰακώβ τὴν ἴδια εὐλογία. Δὲν εἶχαν ἐπιδείξει ὅλοι ἀνεπίληπτη συμπεριφορά. Μερικοὶ (Ρουβήν, Συμεὼν, Λευὶ) εἶχαν περιπέσει σὲ βαριὰ ἁμαρτήματα. Ὁ Δὰν παρομοιάζεται μὲ φίδι πὺν κρυμμένο στὸ δρόμον παραμονεύει τὸν διερχόμενο καβαλάρη.

Ὁ καθένας λοιπὸν λαμβάνει κατὰ τὴν ἀξία του. Ὁ Ἰακώβ, ὁ Ἰούδας, ὁ Δαυΐδ καὶ



ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ

Η ιστορική συνάντηση Ἑλληνισμού καὶ Χριστιανισμού ἔχει ἀπὸ πολλοὺς θεωρηθῆ ὡς «θαῦμα». Ἐνα «θαῦμα», πού ὀδήγησε - λένε - σέ ἀληθινὴ «κοσμογονία» καὶ στὴν γέννηση μιᾶς ἀληθινᾶ «νέας ἐποχῆς» γιὰ ὁλόκληρο τὸν κόσμο.

Ὅμως, μᾶλλον τὸ πήραμε πολὺ ἐπάνω μας, ὅτι ὁ Θεὸς μπῆκε στὴν ἱστορία ἐπισκεπτόμενος τὴν γειτονιά μας. Φτάσαμε νὰ καμαρώνουμε τόσο πολὺ, ὥστε νὰ ξεχνάμε ὅτι ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἔχει καὶ τόσο ἀνάγκη, ὅσο νομίζουμε. Ὁ Θεὸς δὲν ἔχει ἀνάγκη οὔτε τὸ δῆθεν ὑψηλὸ ἐπίπεδο τῆς γλώσσας μας, οὔτε τὴν κουλτούρα μας, οὔτε τὴν φιλοσοφία μας. Ὁ Θεὸς μπορεῖ καὶ ἀπὸ τὶς πέτρες νὰ ἐγεῖρη τέκνα τῷ Ἀβραάμ (Ματθ. 3, 9).

Φουσκωμένοι ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀρχοντοχωριάτικη οἰήσή μας κακοποιούμε βάνουσα - ἂν ὄχι ἱερόσυλα - καὶ τὴν σχετικὴ παράγραφο τοῦ κατὰ Ἰωάννην, ὅπου περιγράφεται ἡ συνάντηση τοῦ Χριστοῦ μὲ τοὺς «Ἕλληνες», τότε πού ὁ Κύριος εἶπε: «Ἦλθε ἡ ὥρα, νὰ δοξαστεῖ ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου» (Ἰω. 12, 20-24). Ξεχνάμε ἀφελῶς ὅτι ἐδῶ «Ἕλληνες» δὲν σημαίνει φυλετικὴ καταγωγή, ἀλλὰ «ἐθνικούς», «γκόγιμ», εἰδωλολάτρες τοῦ ἑλληνιστικοῦ περιβάλλοντος, προσηλύτους τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, πού ἦλθαν νὰ τιμῆσουν τὸ ἰουδαϊκὸ πάσχα.

Τὸ ὅτι ἐδῶ ἡ **δόξα τοῦ Χριστοῦ** δὲν εἶναι ὁ ἑλληνισμὸς ἢ ἔστω ἡ δι' αὐτοῦ διάδοση τοῦ κηρύγματός Του, τὸ μαρτυρεῖ περὶτρανα ἡ συνέχεια τῶν λόγων Του: «*Ἀλήθεια σᾶς λέω. Ἄν ὁ κόκκος τοῦ σίτου, ἀφοῦ πέσει στὴ γῆ, δὲν 'πεθάνει', μένει μόνος του καὶ δὲν πολλαπλασιάζεται. Ἐάν ὅμως 'πεθάνει', βγάζει πολὺ καρπὸ*». Ἄρα ὁ Χριστὸς μιλώντας γιὰ τὴν

ἐλευση τῆς ὥρας πού θὰ δοξασθῆ ἀναφέρεται ΜΟΝΟ στὸν σταυρικὸ Του θάνατο καὶ σέ τίποτε ἄλλο.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἐρμηνεύοντας τὸ χωρίο τονίζει ἐπιγραμματικά: «*Ἰνα δοξασθῆ· τουτέστιν ἵνα σταυρωθῆ*» καὶ «*δόξαν ἔλεγε τὸν σταυρόν*» (Εἰς Ἰω. ὁμιλίαις 66-68). Δόξα τοῦ Χριστοῦ εἶναι μία: ὁ Σταυρὸς Του.

Ὅλα τὰ ἄλλα (ὅπως ὀρθότατα ἐπισημαίνει ὁ π. Γεώργιος Μεταλληνός) εἶναι «*ἀκράειες ἐθνικιστικὲς ἐρμηνεῖες, καρποὶ ἀντιεπιστημονικῆς συνθηματολογίας, ἐγκλωβισμένης σέ ἰδεοληπτικὰ στερεότυπα γιὰ τὴν ἐξυπηρέτηση παραταξιακῶν σκοπιμοτήτων, καὶ ὀπωσδῆποτε ἀναιρετικὰ τῆς Ἀληθείας. Ἐδῶ θεμελιώνουν οἱ φυλετικά-ρατσιστικὰ σκεπτόμενοι τὴν ἐξωφρενικὴ ἀντίληψη ὅτι ὁ Ἑλληνισμὸς ἔσωσε καὶ σώζει τὴν Ὁρθοδοξία!*»

Ἐξ Ἰσου ἐξωφρενικὴ καὶ ἀπαράδεκτη εἶναι καὶ ἡ εὐρέως ὑποστηριζομένη ἄποψη ὅτι στὴν ἑλληνικὴ παιδεία τοῦ Παύλου ὀφείλει ἡ Ἐκκλησία τὸ ὅτι γλίτωσε ἀπὸ τὸν κίνδυνο νὰ καταντήσῃ μιά ἰουδαϊκὴ αἵρεση! Αὐτὸ εἶναι τόσο ἀληθές, ὅσο «ἀληθές» εἶναι καὶ τὸ ὅτι ὁ Παῦλος, στὴν ἑλληνικὴ του παιδεία δῆθεν ὀφείλει τὸ γεγονός ὅτι *ἀνέβη μέχρι τρίτου οὐρανοῦ!*

Μᾶς πῶς εἶναι δυνατόν, μιά παιδεία πού θεωρεῖ *μωρία* τὸ κήρυγμα τοῦ σταυροῦ, νὰ ἀνεβάζει κάποιον ἔστω καὶ ἓνα πῆχυ πάνω ἀπὸ τὸ ἐπίπεδο τῆς νηπιοφροσύνης της; Ἄραγε αὐτὴ δὲν εἶναι ἡ παιδεία, γιὰ τὴν ὁποία ὁ ἀπόστολος Παῦλος φωνάζει: «*Προσέχετε μὴ σᾶς ἐξαπατήσῃ κανεὶς μὲ τὴν ψευδοφιλοσοφία καὶ τὴν ἀδειανὴ ἀπάτη, πού στηρίζεται στὴν παράδοση τῶν ἀνθρώπων καὶ εἶναι φτιαγμένη σύμφωνα μὲ τὴν στοιχειώδη καὶ παιδαριώδη θρησκευτικὴ διδασκαλία τοῦ πλανωμένου κόσμου καὶ ὄχι σύμφωνα μὲ τὴν διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ*» (Κολ. 2, 8);

Αρχιμ. Β. Α.

← ἄλλοι ἀξιώθηκαν νὰ γίνουν λαμπεροὶ κρίκοι στὴν ἀλυσίδα τῶν προπατόρων τοῦ Χριστοῦ. Πάνω ἀπ' ὅλους βέβαια στέκει ἡ πανάχραντη μητέρα του, ἡ Παναγία, πού μὲ τὴν ἀξία της ξεπέρασε κάθε ἄλλο δημιουργημα.

Καὶ ὅμως ὁ Χριστὸς δὲν ἀδικεῖ κανένα. Μᾶς κάλεσε νὰ γίνουμε ὅλοι «συγγενεῖς»

του: πραγματικὰ ἀδελφία καὶ μητέρα του. Ἄν ἐφαρμόσουμε τὸ θέλημά του (Ματθ. 12, 50). Τί μᾶς ἐμποδίζει λοιπὸν ν' ἀρχίσουμε κι ἐμεῖς τὴ μυστικὴ κυοφορία τοῦ Χριστοῦ, νὰ τὸν ἀφήσουμε νὰ (δια)μορφωθεῖ (Γαλ. 4, 19), νὰ γεννηθεῖ, νὰ ζεῖ γιὰ πάντα μέσα μας;

Πρωτ. Δ. Μ.

Η «ΕΖΥΠΝΗ» ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ

Ενας κτηματίας, κάθε χρόνο, έπαιρνε σπουδαία βραβεία για την ποιότητα του καλαμποκιού που καλλιεργούσε στις μεγάλες εκτάσεις του.

Κάποιος δημοσιογράφος πήγε να του πάρει συνέντευξη, προκειμένου να «ανακαλύψει» πού όφειλόταν ή διαρκής επιτυχία. Ο κτηματίας αφού παρουσίασε την οργάνωση της καλλιέργειας και της παραγωγής του, κατέληξε:

-Κύριος όμως παράγοντας της επιτυχίας μου είναι τό ότι κάθε χρόνο μοιράζω δωρεάν μιά ποσότητα σπόρου στους καλλιεργητές καλαμποκιού των γειτονικών κτημάτων.

-Μά, απόρησε ο δημοσιογράφος, αυτοί είναι ανταγωνιστές σας! Γιατί τους βοηθάτε;

-Όταν γίνεται ή επικοινωνία, απάντησε ο κτηματίας, ή γύρη μεταφέρεται από τά χωράφια των γειτόνων μου στά δικά μου και αντιστρόφως. Άν λοιπόν, τά φυτά τους είναι κακής ποιότητας (προέρχονται από «κακό» σπόρο) θά «μολυνθεί» (=θά χαλάσει ή ποιότητα) και ή δική μου παραγωγή(!)

* * *

Έδω άκριβώς, ισχύουν τά λόγια του Χριστού:

-Οί άνθρωποι του κόσμου τούτου, στίς σχέσεις τους μέ τους όμοίους τους είναι έξυπνότεροι από τά τέκνα του φωτός (δηλ. τους εύσεβείς χριστιανούς) (Λουκ. 16,8).

Ο παραπάνω κτηματίας έκανε έλεημοσύνη... από συμφέρον! Έδω πολλές φορές οί χριστιανοί δέν κάνουν έλεημοσύνη ούτε για... επίδειξη! Ίδου, πώς βλέπει την έλεημοσύνη, στην εύρύτερη μορφή της, ο άγιος Κύριλλος ο Φιλεώτης (ή μνήμη του

εορτάζεται την 1^η Δεκεμβρίου):

«Πρέπει ο άνθρωπος να έλεει (=να δίνει έλεημοσύνη σε) αυτούς που αξίζει να τους την δώσουμε. Μέ διάκριση και, βέβαια, να μήν προέρχεται από άδικίες (!). Έάν κάποιος δέν έχει να προσφέρει έλεημοσύνη, αλλά υπομένει την άδικία που του έκαμαν και παρακαλεί τον Θεό για τους άδικούντες, αυτός θά βρεθεί και έλεημων (=θά δίδει) και έλεημένος (=θά παίρνει). Άν κάποιος άκούσει κάτι που προξενεί λύπη στον συνάνθρωπό του και τον συμπονέσει, ο Θεός αυτό τό λογαριάζει ως έλεημοσύνη.

Μέ τό να εύεργετεί κανείς τους άλλους καθιστά τον έαυτό του όμοιο μέ τον Θεό. Η δέ άγάπη προς τον πλησίον αναγνωρίζεται, όχι μόνο από την μετάδοση χρημάτων, αλλά περισσότερο από τά παρηγορητικά λόγια και την σωματική ύπηρεσία προς τους έχοντες ανάγκη. Είναι καλό να εύεργετεί κανείς τους πάντες· και μάλιστα εκείνους που δέν μπορούν να τό ανταποδώσουν. Ο Άβραάμ καθόταν έξω από την σκηνή του και προσκαλούσε όλους άνεξαιρέτως τους διαβάτες για να τους φιλοξενήσει. Γι' αυτό αξιόθηκε να φιλοξενήσει όχι μόνο άγγέλους αλλά και αυτόν τον ίδιο τον Κύριο και Δεσπότη των άγγέλων» (Μ. Συναξαριστής, 1 Δεκεμβρίου).

Ο άγιος Κύριλλος έκαμε υπερβολικές έλεημοσύνες, ύλικές και πνευματικές, σε βαθμό που απελπίστηκαν ή γυναίκα του και τά παιδιά του, γιατί κατάντησαν σε μεγάλη φτώχεια. Κυριολεκτικά, τά σκόρπιζε τά άγαθά. Άλλά και ο Χριστός του γέμισε τή ζωή μέ πληθος θαυμάτων, βγάζοντάς τον από πολλά άδιέξοδα. Έτσι για μιά άκομη φορά έπιβεβαιώθηκε ο Μακαρισμός του Χριστού:

-Μακάριοι οί έλεήμονες· γιατί αυτοί θά έλεηθούν (Ματθ. 5,7).

Άρχιμ. Ν. Κ.

«ΜΟΝΤΕΛΟ ΖΩΗΣ»

Μέσα στον κόσμο υπάρχουν δύο τρόποι ζωής:

- Ο ένας είναι: ο άνθρωπος ζει με κέντρο τον εαυτό του. Ο ίδιος ρυθμίζει τα πάντα με το δικό του μυαλό. Είναι εγωιστής: τὰ ξέρει όλα και κοιτάει νά περνάει τή ζωή του όσο πὸ άνετα μπορεῖ, ἀδιαφορώντας γιὰ τούς ἄλλους. Καί ὅ,τι καλό κάνει, τὸ κάνει γιὰ νά προβάλλει τόν εαυτό του.

- Ο ἄλλος τρόπος ζωῆς εἶναι: ὁ ἄνθρωπος ἔχει κέντρο ὄχι τόν εαυτό του, ἀλλὰ τόν Θεό καί τὸ θέλημά του. Ἐδῶ ὁ ἄνθρωπος ἔχει καταλάβει ὅτι ὁ Θεός εἶναι πὸ σοφός, πὸ ἀγαθός καί πὸ φιλόανθρωπος ἀπὸ αὐτόν. Ἀκόμη καταλαβαίνει ὅτι ὁ Θεός τόν ἀγαπάει περισσότερο ἀπ' ὅσο ἀγαπάει ὁ ἴδιος τόν εαυτό του! Ὅτι χαίρεται μόνο μετὴ σωτηρία καί μετὴν ἀληθινὴ εὐτυχία τοῦ καθενός. Καί ὅσο περισσότερο τὰ καταλαβαίνει αὐτὰ ὁ ἄνθρωπος, τόσο περισσότερο κάνει μετὰ χαρὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ἐνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα δῶρα τοῦ Θεοῦ στὸν κόσμο εἶναι τὰ παιδιά. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος τὰ βλέπει σάν μέσο γιὰ νά ἱκανοποιήσει τὴν ματαιοδοξία του καί νά δοξάσει τὸ ὄνομά του, τότε τὰ παιδιά θὰ γίνουν σίγουρα δυστυχισμένα. Ἐνῶ πρέπει νά τὰ βλέπει σάν δάνειο τοῦ Θεοῦ πού ἔχει χρέος νά ἐπιστρέψει. Πρῶγμα πού σημαίνει ὅτι τὰ ἀνατρέφει μετὴν παιδεία καί τὴν νοθεσία τοῦ Κυρίου· μετὰ ἀποτέλεσμα τὰ παιδιά νά γίνονται ἀληθινὰ εὐτυχισμένα καί ἐδῶ καί στὴν αἰωνιότητα.

Στὶς 4 Δεκεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμη τῆς ἁγίας ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Βαρβάρας. Εἶναι πολὺ περίεργη ἡ

στάση τοῦ πατέρα της πού ὀδηγήθηκε σὲ ἐγκληματικές πράξεις εἰς βάρος τοῦ παιδιοῦ του! Καί νά, πῶς:

Ὁ πατέρας τῆς ἁγίας, ἀπὸ πολὺ νέα τὴν ἔκλεισε μέσα σὲ ἕνα πύργο. Ἐπειδὴ μετὸ δικό του μυαλό καί μετὴ δικὴ του κρίση, νόμιζε ὅτι ἔτσι θὰ τὴν προφυλάξει ἀπὸ τίς ἀνηθικότητες τοῦ κόσμου. Ὅμως αὐτὸ ἦταν ἄκρως ἐγωκεντρικό. Γιατί τὸ καλὸ καί τὸ κακὸ τὸ καθόριζε μόνος του, στηριζόμενος στὴν παλαιὰ θρησκεία τῶν εἰδώλων. Ἔτσι δέν μπόρεσε ποτὲ νά χωνέψει τὸ ὅτι ἡ κόρη του διδάχθηκε ἀπὸ τόν Θεό καί ἔγινε χριστιανή. Ἔτσι ὁ πατέρας ἔφθασε στὴ μέγιστη διαστροφή νά κουρελιάσει τὴν πατρική του ἀγάπη καί νά γίνει φονιάς τῆς κόρης του· ἐπειδὴ δέν συμμορφωνόταν μετὸ δικό του μοντέλο ζωῆς: πίστη στὰ εἶδωλα!

Ἡ κατάληξη εἶναι ὅτι: Ἡ μὲν κόρη του ἔγινε ἐνδοξὴ μάρτυς τῆς Ἐκκλησίας καί παγκόσμιο παράδειγμα ἀγνότητας καί πίστεως στὸν Χριστό. Ἐνῶ ὁ πατέρας της σιγματίσθηκε ὡς ἀποτρόπαιος παιδοκτόνος!

Συνεπῶς: ἂν θέλουμε καί ἐμεῖς καί τὰ παιδιά μας νά ἔχουμε τὴν χαρὰ καί τὴν εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ στὴν καρδιά καί στὴν ζωή μας (ἔτσι ὀρίζεται πνευματικὰ ἡ εὐτυχία!), ἂς μαθαίνουμε ἀπὸ τόν Χριστό: ποῖο εἶναι τὸ θέλημά Του καί οἱ κανόνες Του (=ἐντολές Του) γιὰ νά ἀποκτήσουμε τὸ ἐν Χριστῷ «μοντέλο ζωῆς».

Ἀρχιμ. Ἰ. Ν.

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαῖον Περιοδικόν

Ἰ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως

Ἐκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως Χρυσόστομος

Ἐπεύθ.: Ἀρχιμ. Νίκων Κουτσιδῆς*

Τηλ. 26820 51161* Κωδικός 091984

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2014 * Ἀρ. Φύλλου 377* Ἔτος ΛΔ'

Διανέμεται δωρεάν * Εἰσφορές δεκτές

Γραφικὲς Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ» Α.Ε.

Τηλ. 2397 023 313 Ἀσπροβάλα Θεσ/νίκης

